

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/283/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2513202200
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Krajčovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2513202200.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a členov senátu: JUDr. Andrea Dudášová a JUDr. Martin Holič, v právnej veci navrhovateľa: S. J., ml., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. P., U. č. XXX, právne zastúpeného advokátom: JUDr. Róbert Slamka, Dolný Kubín, Radlinského č. 1735/29, proti odporcovi: H. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., P. č. XXX, právne zastúpeného advokátom: Mgr. Martin Balvan, Nitra, Kupecká 18, o zaplatenie 4.500,- Eur s príslušenstvom, na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Piešťany, č.k. 10C/23/2013-144 zo dňa 9. januára 2014, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Odporca **j e p o v i n n ý** zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania titulom trov právneho zastúpenia vo výške 202,86 Eur, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, k rukám advokáta navrhovateľa.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 4.500,- Eur, a to do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Odporcovi tiež uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi k rukám jeho právneho zástupcu náhradu trov právneho zastúpenia v sume 822,48 Eur a náhradu iných trov konania v sume 135,- Eur, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Rozhodnutie prvostupňový súd odôvodnil právne s použitím ust. § 588, § 597 ods. 1 a 2, § 451 ods. 1 a 2, § 457, § 39 Občianskeho zákonníka a vecne argumentoval tým, že na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že návrh bol podaný dôvodne. Ako to vyplýva z kúpnej zmluvy, odporca je podľa jej obsahu predávajúcim. To znamená osobou, ktorá je (mala by byť) oprávnená previesť na kupujúceho vlastnícke právo k určitej veci. Predmetom kúpnej zmluvy je nadobudnutie vlastníckeho práva k určitej veci za odplatu. Odporca navrhovateľa pri predaji motorového vozidla ubezpečil, že motorové vozidlo (predmet kúpy) nebolo havarované ani odcudzené. Medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že odporca ako predávajúci, prevzal od navrhovateľa finančnú hotovosť v sume 4.500,- Eur titulom kúpnej ceny. Pri kontrole originality bolo zistené, že predmetné motorové vozidlo bolo pôvodnému majiteľovi odcudzené a príslušný súd v Taliansku vydal príkaz na jeho zaistenie, o čom svedčí záznam v Národnej ústredni SIRENE. Na základe týchto zistení bolo motorové vozidlo navrhovateľovi odňaté a zaistené. Dňa 05.08.2013 bolo odovzdané jeho majiteľovi. Ako to ďalej vyplýva z vykonaného dokazovania, motorové vozidlo, ktoré odporca navrhovateľovi odpredal, bolo jeho pôvodnému majiteľovi odcudzené (H. Q.). Odporca a ani žiadna osoba pred ním teda nemohla nadobudnúť vlastnícke právo k tomuto vozidlu a následne toto vlastnícke právo preniesť na navrhovateľa. Uzavretá kúpna zmluva je tak absolútne neplatná. Nadobudnúť vlastnícke právo od nevlastníka nemožno, pretože

nikto nemôže preniesť na iného viac práv k veci, ako má sám. Keďže zmluva medzi navrhovateľom a odporcom je absolútne neplatná, právne účinky s tým spojené zakladajú bezdôvodné obohatenie odporcu. Na absolútne neplatný právny úkon súd prihliada z úradnej moci a plnenie poskytnuté z absolútne neplatného právneho úkonu je tak plnením z neplatného právneho úkonu. Strany sú si preto povinné vydať všetko, čo si na základe neplatného právneho úkonu odovzdali. Keďže motorové vozidlo už bolo vrátené vlastníkovi, povinnosť odovzdať motorové vozidlo odporcovi zo strany navrhovateľa nevzniká, pretože ten nie je jeho vlastníkom, i keď ho navrhovateľovi odovzdal. Odporca ja však povinný vrátiť navrhovateľovi sumu 4.500,- Eur, ktorú titulom kúpnej ceny prevzal od navrhovateľa. Nie je pritom rozhodujúce, že sumu 4.500,- Eur po uzavretí kúpnej zmluvy odovzdal inej osobe (P. F.). Odporca pri (po) podpise kúpnej zmluvy kúpnu cenu prevzal, a preto odporca je povinný ju aj vrátiť. Vzhľadom na to, že kúpna zmluva uzavretá medzi účastníkmi konania je absolútne neplatným právnym úkonom, súd sa v rámci dokazovania nesústredil na vady predávanej veci a ani na to, kto za tieto vady zodpovedá. Obrana odporcu spočívajúca v tvrdení, že práve tieto okolnosti zakladajú nedôvodnosť uplatneného nároku navrhovateľa, tak nemá právnu relevanciu. Na preukázanie nároku navrhovateľa postačovalo, že navrhovateľ nemohol nadobudnúť vlastnícke právo k predmetu kúpy, a preto ten, komu peniaze odovzdal, je povinný mu ich vrátiť.

O trovách konania súd rozhodol s použitím § 142 ods. 2 O.s.p. (správne podľa § 142 ods. 1 O.s.p. - pozn. odvolacieho súdu) tak, že plne úspešnému navrhovateľovi priznal náhradu trov konania spočívajúcich v sume 822,48 Eur titulom trov právneho zastúpenia a zo sumy 135,- Eur titulom súdneho poplatku za návrh na začatie konania za súčasného splnenia podmienky podľa § 151 ods. 1 O.s.p. Právny zástupca navrhovateľa vyčíslil trovy právneho zastúpenia za 3 úkony právnej pomoci v súlade s § 10 ods. 1 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. Odmena za jeden úkon právnej pomoci pri tarifnej hodnote veci 4.500,- Eur je 161,01 Eur. Navrhovateľovi tak odmena patrí za prevzatie a prípravu zastúpenia zo dňa 23.11.2012 (§ 14 ods. 1 písm. a) vyhlášky), podanie návrhu na začatie konania zo dňa 08.02.2013 (§ 14 ods. 1 písm. b) vyhlášky) a za účasť na pojednávaní dňa 09.01.2014 (§ 14 ods. 1 písm. c) vyhlášky), spolu 3 x 161,01 Eur, t.j. 483,03 Eur. Navrhovateľovi patrí aj režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky), a to v sume 1 x 7,63 Eur za úkon právnej pomoci vykonaný v roku 2012, v sume 7,81 Eur za úkon vykonaný v roku 2013 a v sume 8,04 Eur za úkon vykonaný v roku 2014. V súvislosti s vykonanou cestou na pojednávanie právnym zástupcom, patrí navrhovateľovi aj náhrada za stratu času, ktorá v zmysle § 17 ods. 1 vyhlášky predstavuje za cestu vykonanú v roku 2014 štyri začaté polhodiny x 13,40 Eur, t.j. 53,60 Eur. Právny zástupca tiež uplatnil náhradu cestovného na trase Dolný Kubín - Piešťany a späť: spotreba PHM 0,129 litra/km x 338 km x cena PHM 1,181 Eur/liter, t.j. 51,49 Eur, zákl. náhrada za použitie mot. vozidla v km 338 x náhrada/km 0,183 Eur, t.j. 61,85 Eur, spolu 113,34 Eur (§ 15 písm. a) vyhlášky v spojení so zákonom č. 283/2002 Z.z. a Opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR z 18. decembra 2008, č. 632/2008 Z.z.), ktorú cestu vykonal motorovým vozidlom dňa 09.01.2014.

Proti tomuto rozsudku podal prostredníctvom advokáta odvolanie odporca, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Podľa odvolateľa súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil a nedostatočne zistil skutkový stav, v jeho rozhodnutí absentuje akákoľvek argumentácia vyporiadavajúca so zásadnými tvrdeniami odporcu. Súd nebral do úvahy skutočnosť, že odporca nadobudol vlastnícke právo k predmetu sporu, ktorým je hnutelná vec - motorové vozidlo Fiat Punto, od svojho právneho predchodcu na základe ústnej kúpnej zmluvy uzatvorenej v zmysle § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka, a to dobromyseľne, keď nedisponoval žiadnou pochybnosťou o tom, že predávajúci je vlastníkom predmetného vozidla. V zmysle § 466 Obchodného zákonníka odporca nadobudol vlastnícke právo k predmetnému vozidlu bez ohľadu na skutočnosť, či predávajúci reálne bol alebo nebol vlastníkom vozidla. Právny názor súdu prvého stupňa o absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy je preto mylný. Povinnosťou súdu je zaoberať sa a vyporiadať sa s argumentáciou odporcu, ktorý poukázal na to, že zo strany navrhovateľa išlo o neplatné odstúpenie od zmluvy, ktoré nezakladá žiadne právne následky a teda ani nárok na vrátenie kúpnej ceny 4.500,- Eur. Odporca poukázal na ust. § 21 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore, podľa ktorého policajť je oprávnený zaistiť vec, ak má podozrenie. Nemohlo byť teda preukázané tvrdenie navrhovateľa pri odstúpení od zmluvy zo dňa 08.11.2012, že vozidlo bolo odcudzené, čo by bolo preukázané až právoplatným rozhodnutím príslušného orgánu. Súd prvého stupňa sa nezaoberal otázkou trvania doby zaistenia vozidla ani preukázaným tvrdením odporcu, že vozidlo bolo v štáte pôvodu vyradené z evidencie vozidiel.

Navrhovateľ odvolací návrh nepodal, k odvolaniu odporcu doručil prostredníctvom advokáta písomné vyjadrenie, ktorým navrhol rozsudok prvostupňového súdu ako vecne správny potvrdiť a uplatniť si náhradu trov odvolacieho konania vo výške 202,86 Eur.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu odporcu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vo výroku vecne správny.

Pretože odvolací súd preberá súdom prvého stupňa zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie navrhovateľom tvrdeného nároku, ktorý vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O.s.p., odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvostupňového súdu odchýliť a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi.

Z obsahu spisu bolo zistené, že dňa 08.11.2012 navrhovateľ ako kupujúci a odporca ako predávajúci uzavreli kúpnu zmluvu, ktorej predmetom bolo nadobudnutie vlastníckeho práva k motorovému vozidlu Fiat Punto, rok výroby 2008, vin. č. ZFA19900001460256, za kúpnu cenu 4.500,- Eur. V poznámke kúpnej zmluvy je uvedené, že vozidlo nebolo havarované a nie je odcudzené, bola vykonaná skúšobná jazda. V prípade, ak bolo havarované alebo odcudzené, kupujúci môže vozidlo vrátiť. Kúpna cena bola zaplatená v hotovosti po podpise kúpnej zmluvy.

Dňa 18.12.2012 navrhovateľ od kúpnej zmluvy odstúpil, nakoľko motorové vozidlo bolo zaistené OO PZ Dolný Kubín na vykonanie vyšetrovacích úkonov. Odstúpením od zmluvy kúpna zmluva zanikla od počiatku, preto navrhovateľ od odporcu žiadal o vrátenie kúpnej ceny. Odporca nárok navrhovateľa neuznal, uviedol, že nebol majiteľom motorového vozidla a predaj len sprostredkoval, hotovosť v sume 4.500,- Eur odovzdal držiteľovi P. F., podľa jeho názoru vozidlo nebolo odcudzené, o čom svedčí odhláška z evidencie, servisná knižka i originál kľúčov. Motorové vozidlo malo podľa odporcu všetky náležitosti potrebné k predaju a následnému zaevidovaniu a za prípadné právne vady na území Talianska zodpovedá vtedajší majiteľ. Dňa 11.11.2012 bol odporcom vydaný príjmový pokladničný doklad, z ktorého vyplýva, že odporca odovzdal sumu 4.500,- Eur P. F., bytom E., adresa nečitateľná.

Dňa 19.11.2012 bolo pri kontrole originality na stanici v Oravskom Podzámku, okr. Dolný Kubín zistené, že po motorovom vozidle zn. Fiat Grande Punto 1.4T Jet, VIN: ZFA19900001460256 podliehajúcim v tej dobe kontrole, bolo vedené medzinárodné pátranie. Vykonanou previerkou privolanou hliadkou Polície SR bolo v systéme CLK zistené, že po vozidle je skutočne vyhlásené pátranie súdom v Taliansku. Vozidlo bolo následne zaistené podľa § 21 ods. 1 zákona č. 171/1993 Zb. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov. Následne bolo cestou medzinárodnej spolupráce prostredníctvom Národnej ústredne SIRENE pod číslom PPZ-159427-011/MPS-NUS-2012 vyžiadané stanovisko, kde bolo zistené, že Súdny dvor v Treviso, Taliansko, vydal rozkaz pre zaistenie vozidla zn. Fiat Grande Punto 1.4T Jet, VIN: ZFA19900001460256, ev. č. DR914ZB, pričom oznámenie bolo podané na polícii Sezione P.G. c/o Tribunale - Treviso pod číslom 5994/12 RGNR. Z úradného záznamu o vrátení veci zo dňa 05.08.2013 vyplynulo, že toho istého dňa bolo motorové vozidlo vrátené jeho majiteľovi H. Q., štátnemu občanovi Talianska.

Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s právnym posúdením prvostupňového súdu, ktorý ťažisko svojej argumentácie založil na konštatovaní absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy uzavretej medzi

navrhovateľom a odporcom, predmetom ktorej bolo motorové vozidlo Fiat Punto, rok výroby 2008, vin. č. ZFA19900001460256, za kúpnu cenu 4.500,- Eur, v zmysle § 39 Obč. zákonníka, a to z dôvodu, že odporca ako predávajúci nebol vlastníkom predmetného vozidla, a preto ani nemohol previesť vlastnícke právo na navrhovateľa ako kupujúceho, vychádzajúc z rímskoprávnej zásady nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet, t.j. nikto nemôže na druhého previesť viac práv ako sám má, z ktorej vychádza i súčasne platná právne úprava, so špecifickými výnimkami, o ktoré však v prejednávanej veci nešlo. Právnym dôsledkom absolútnej neplatnosti zmluvy uzavretej medzi účastníkmi vyplývajúcim z ust. § 457 Obč. zákonníka je povinnosť vzájomného vrátenia si plnení, v danom prípade povinnosť vrátenia kúpnej ceny 4.500,- Eur zo strany odporcu ako predávajúceho navrhovateľovi ako kupujúcemu, pričom povinnosť vrátenia predmetného vozidla bola vylúčená z dôvodu jeho odcudzenia a vrátenia príslušnými orgánmi vlastníkovi v Taliansku. Vzhľadom na konštatovanie absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy bolo už nadbytočným, ako to správne skonštatoval súd prvého stupňa, zaoberať sa otázkou odstúpenia od zmluvy, nakoľko esenciálnym predpokladom platného odstúpenia od zmluvy je to, že zmluva bola uzatvorená platne, čo v danom prípade splnené nebolo. Súd prvého stupňa k tejto otázke vykonal dostatočné dokazovanie, výsledky tohto dokazovania správne vyhodnotil a podrobne odôvodnil z toho vyplývajúce závery.

Odporca po doručení žalobného návrhu a po poučení podľa § 120 ods. 4 O.s.p. sa k žalobnému návrhu vyjadril iba písomne, keď argumentoval výlučne tým, že nebol majiteľom vozidla, predaj iba sprostredkoval, obdržanú hotovosť odovzdal držiteľovi P. F.. Podľa odporcu vozidlo nebolo odcudzené, za prípadné právne vady v Taliansku zodpovedá vtedajší majiteľ. Odporca okrem pokladničného dokladu o vyplatení sumy 4.500,- Eur P. F. nepredložil a ani neoznačil žiaden dôkaz.

Súd prvého stupňa preto po riadne vykonanom dokazovaní, ktoré bolo uznesením vyhlásené za skončené, vo veci napadnutým rozsudkom rozhodol, pričom sa vyporiadal aj s vyššie uvedenou obranou odporcu. Z vykonaného dokazovania súd prvého stupňa správne dospel k záveru, že účastníkmi kúpnej zmluvy bol odporca ako predávajúci a navrhovateľ ako kupujúci, tak ako to jednoznačne vyplýva aj z písomne uzavretej zmluvy, preto tvrdenie odporcu o tom, že nebol predávajúcim, ale iba sprostredkovateľom nemá žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní a neobstojí. Z tohto hľadiska na tomto závere nič nemôže zmeniť ani predložený pokladničný doklad o vyplatení sumy 4.500,- Eur P. F., nakoľko z neho bez ďalšieho nevyplýva, že predávajúcim mal byť P. F.. Skutočnosť, že predmetné vozidlo bolo odcudzené, jednoznačne vyplýva z preukázaného postupu policajných orgánov, keď vozidlo bolo najprv zaistené podľa § 21 ods. 1 zákona č. 171/1993 Zb. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov a následne bolo cestou medzinárodnej spolupráce prostredníctvom Národnej ústredne SIRENE pod číslom PPZ-159427-011/MPS-NUS-2012 vyžiadané stanovisko, kde bolo zistené, že Súdny dvor v Treviso, Taliansko, vydal rozkaz pre zaistenie vozidla zn. Fiat Grande Punto 1.4T Jet, VIN: ZFA19900001460256, ev. č. DR914ZB, pričom oznámenie bolo podané na polícii Sezione P.G. c/o Tribunale - Treviso pod číslom 5994/12 RGNR. Z úradného záznamu o vrátení veci zo dňa 05.08.2013 vyplynulo, že toho istého dňa bolo motorové vozidlo vrátené jeho majiteľovi H. Q., štátnemu občanovi Talianska.

V zmysle § 120 ods. 1 O.s.p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

Citované ustanovenie zakotvuje dôkaznú povinnosť účastníkov v sporovom konaní, teda povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch konania. Účastník, ktorý neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i toho účastníka, ktorý síce navrhol dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení účastníka. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť účastníka za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie účastníka nie je preukázané v tom zmysle, že súd ho

nepovažuje za pravdivé ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre účastníka nepriaznivé rozhodnutie.

Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, v ktorých súd skonštatoval, že Občiansky súdny poriadok ukladá účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. V zmysle § 120 ods. 1 O.s.p. však súd rozhodne o tom, ktoré z označených dôkazov vykoná. To znamená, že súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a ani nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov preto nie je vadou spôsobujúcou účastníkovi konania odňatie možnosti konať pred súdom a zakladajúcou tým prípustnosť dovolania. (porovnaj aj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 37/1993 a pod R 125/1999). Odňatie možnosti konať pred súdom s následkom prípustnosti dovolania nezakladá bez ďalšieho ani prípadná skutočnosť, že by bolo možné mať výhrady voči dôvodom, pre ktoré súd navrhnuté dôkazy nevykoná (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 18. apríla 2012, sp. zn. 6 Cdo 51/2012). Súd pri vykonávaní dokazovania nie je viazaný návrhmi účastníkov a nemá povinnosť všetky navrhnuté dôkazy vykonať. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov nie je vadou spôsobujúcou účastníkovi odňatie možnosti konať pred súdom, pretože v zmysle ustanovenia § 120 ods. 1 veta druhá O.s.p. je vecou súdu, aby rozhodol, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná. Toto oprávnenie súdu sa neviaže na návrhy účastníka konania (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 14.09.2011, sp. zn. 6 Cdo 153/2011).

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, v ktorom súd skonštatoval, že dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. V prípade, že súd odmietne vykonať určitý účastníkom navrhovaný dôkaz, je jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo nevykoná ďalšie navrhnuté dôkazy (§ 157 ods. 2 Občiansky súdny poriadok). Skutočnosť, že okresný súd a ani následne krajský súd neakceptovali návrhy na vykonanie dokazovania predložené sťažovateľom, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jeho práv. Zásah do základného práva na súdnu ochranu či práv na spravodlivé súdne konanie by v tejto súvislosti podľa Ústavného súdu Slovenskej republiky bolo možné konštatovať len vtedy, ak by záver všeobecného súdu o nevykonaní účastníkom navrhovaného dôkazu bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha konajúceho súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by nevykonaním navrhnutého dôkazu bol účastník postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 350/08 z 30. septembra 2010).

Ako už bolo konštatované vyššie, súd prvého stupňa vo veci vykonal dostatočné dokazovanie, vychádzajúc zo žalobného návrhu a vyjadrenia odporcu, pričom odporca na svoju obranu nepredložil a ani neoznačil žiaden relevantný dôkaz, ktorý by bol spôsobilý zbaviť ho povinnosti vrátiť kúpnu cenu navrhovateľovi.

Odporca predložil novú argumentáciu až v odvolacom konaní, postavenú na tom, že odporca nadobudol vlastnícke právo k predmetu sporu, ktorým je hnutelná vec - motorové vozidlo Fiat Punto, od svojho právneho predchodcu na základe ústnej kúpnej zmluvy uzatvorenej v zmysle § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka, a to dobromyseľne, keď nedisponoval žiadnou pochybnosťou o tom, že predávajúci je vlastníkom predmetného vozidla, v zmysle § 466 Obchodného zákonníka odporca nadobudol vlastnícke právo k predmetnému vozidlu bez ohľadu na skutočnosť, či predávajúci reálne bol alebo nebol vlastníkom vozidla, a preto právny názor súdu prvého stupňa o absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy je mylný.

Podľa § 205a ods. 1 O.s.p. skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak a) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu alebo obsadenia súdu, b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4, d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Z ostatne citovaného ustanovenia vyplýva, že skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, môžu byť pri odvolaní proti rozsudku odvolacím dôvodom len za splnenia taxatívne vymenovaných podmienok pod písm. a) až d). Za situácie, že odvolateľ bol riadne prvostupňovým súdom poučený podľa § 120 ods. 4 (čo v predmetnom prípade nebolo sporné), použitie písm. a) až c) cit. ust. v danom prípade vôbec neprichádza do úvahy. Vo vzťahu k písm. d) cit. ust. odvolateľ ničím nepreukázal, že bez svojho zavinenia nemohol buď označiť alebo predložiť ním tvrdené skutočnosti alebo dôkazy. Za danej situácie odvolací súd nemohol na takúto novú argumentáciu odporcu prihliadnuť, keď bolo v objektívnych možnostiach a bolo zároveň aj povinnosťou odporcu túto argumentáciu uplatniť pred súdom prvého stupňa skôr, ako bolo uznesením vyhlásené dokazovanie za skončené. Bolo preto potrebným vychádzať zo skutkového stavu v takom rozsahu, ako bol preukázaný v konaní pred prvostupňovým súdom.

Vzhľadom na uvedenú argumentáciu, pokiaľ súd prvého stupňa návrhu navrhovateľa v celom rozsahu vyhovel, rozhodol vecne správne, a preto odvolací súd v súlade s ustanovením § 219 ods. 1 O.s.p. napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, vrátane rovnako vecne správneho závislého výroku o náhrade trov konania, potvrdil.

V odvolacom konaní plne úspešnému navrhovateľovi vzniklo podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. právo na náhradu trov konania voči v odvolaní neúspešnému odporcovi. Trovy odvolacieho konania navrhovateľa spočívajú z trov právneho zastúpenia a predstavujú sumu 202,86 Eur ako odmenu za 1 úkon - písomné vyjadrenie k odvolaniu vo výške 161,01 Eur + 8,04 Eur režijný paušál + 20% DPH, podľa § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. b), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. Náhradu trov navrhovateľa súd zaviazal odporcu zaplatiť k rukám advokáta navrhovateľa (§ 149 ods. 1 O.s.p.), do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (§ 160 ods. 1 O.s.p.).

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.